

Arrest

nr. 200 962 van 9 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 december 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 april 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 juni 2017.

1.3. Op 20 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 september 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren in het jaar 1369 (ofte 21/3/1990 – 20/3/1991 volgens de Gregoriaanse kalender) in het dorp Deler in het district Paghman van de provincie Kabul. U liep twaalf jaar school en doorliep een zes-maanden durende politietraining. Nadien werkte u vanaf 1388 (ofte 21/3/2009 – 20/3/2010) tot net voor uw vertrek bij de nationale politie (ANP) op het departement opsporing en onderzoek.

Op 27/03/1390 (ofte 17/06/2011) raakte u gewond tijdens een werkopdracht in het Musai-districthet door een berm bom. U verloor daarbij uw rechteroog, maar was vastberaden om uw werk verder te zetten. Na een revalidatieperiode van 2 maanden werd u overgeplaatst naar het eerste politiekantoor van de stad Kabul. Ondertussen had u reeds twee dreigtelefoontjes ontvangen van de Taliban toen u nog in het Musai-districthet werkte en ook op uw nieuwe werkplek in het eerste kantoor te Kabul kreeg u twee dreigtelefoontjes. Hierop werd u nogmaals overgeplaatst naar een ander politiekantoor, het vijfde kantoor van de stad Kabul. Toen u daar werkte kreeg u ongeveer 20 à 25 dagen voor uw vertrek een laatste telefonische bedreiging. Tevens kwam de Taliban bij uw thuis langs. De Taliban wilden dat u uw werk stopzette en u bij hen zou aansluiten.

Naast de vrees voor de Taliban vreest u ook een bende van tien broers. In 1393 (ofte 21/3/2014-20/3/2015) werden enkele vrouwen overvallen en verkracht in uw district. Twee broers van vornoemde bende werden gearresteerd. De overige broers verdenken u ervan hen te hebben aangegeven bij de politie aangezien u voor de opsporingspolitie werkte. U stuurde uit voorzorg uw vrouw en kind naar uw schoonvader. Daarnaast vreest u ook door de Afghaanse autoriteiten te worden vervolgd omdat u als lid van de politie uw werk zonder toestemming verliet.

U verliet Afghanistan op 25 sunbula 1394 (ofte 16/09/2015) en na een reis van één maand arriveerde u in België. Op 9 november 2015 arriveerde u in België en op 9 december 2015 diende u een asielaanvraag in te Brussel. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de Taliban of door de bende van de tien broers, en vreest u opgesloten te worden door de Afghaanse autoriteiten wegens desertie.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u voor: drie foto's van uw verwondingen, een politiebade, een bankkaart, een certificaat van de politieacademie, een certificaat van een cursus, een attest van het Sardar Moh. Dandziekenhuis, een bevestigingsbrief van het politiedepartement aangaande uw verwondingen, 8 gekopieerde foto's, uw taskara, de taskara van uw vrouw, medische documenten bekomen in België, extra documenten van uw werk en een envelop.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door een bende of door de Taliban (CGVS p.17). Daarnaast vreest u ook te worden vervolgd door de Afghaanse autoriteiten wegens desertie als lid van de nationale politie (ANP) (CGVS p.17). Enkele inconsistente acties en opvallende vaststellingen in uw verklaringen verhinderen echter dat er aan uw asielmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst valt op dat u tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel gewag maakte van een vrees voor de Taliban (DVZ vragenlijst 3.5 p.3) en op geen enkel moment een ander asielmotief aanhaalde tijdens dit eerste interview. U werd uitdrukkelijk gevraagd tijdens dit eerste

interview op de DVZ of er nog andere redenen waren naast uw vrees voor de Taliban waardoor u niet terug kon keren naar Afghanistan (DVZ vragenlijst 3.5 p.3). U verklaarde geen andere problemen te hebben gehad waardoor u uw land moest ontvluchten (DVZ vragenlijst 3.5 p.3). U werd bovendien op het CGVS gevraagd of u tijdens het eerdere interview bij de DVZ alle redenen hebt kunnen vertellen waarom u Afghanistan verliet (CGVS p.2). Hierop antwoordde u bevestigend. Dat u op het gehoor bij het CGVS plots op de proppen komt met een vrees voor een bende en voor vervolging vanuit de Afghaanse autoriteiten, ondermijnt uw geloofwaardigheid en voorgehouden asielmotieven sterk.

Wat betreft uw aangehaalde vrees voor de bende dient er ten eerste te worden gewezen op verschillende inconsistente gedragingen van uw kant. Zo stelt u dat uw vrouw en kinderen gevaar liepen omwille van de bende, en dat ze mogelijks zouden ontvoerd worden (CGVS p.15). Waarom u hen pas na uw vertrek bij uw schoonvader in veiligheid bracht is onlogisch (CGVS p.11-12,15). U vertrok uit Afghanistan op 25 sunbula '94 (ofte 26 september 2015) (CGVS p.3), het incident waarbij de bende was betrokken gebeurde eind augustus 2014 en de veroordeling van de bendeleden gebeurde reeds in oktober 2014. Hoewel u verklaart dat u na het verkrachttingsincident bang was voor de broers van de veroordeelde bendeleden heeft u met andere woorden nagelaten om gedurende minstens één jaar na de feiten en de veroordeling van de bendeleden uw familie in veiligheid te brengen (CGVS p.15). Indien u de wraak van de bende werkelijk vreesde zou men toch kunnen verwachten dat u eerder actie had ondernomen en uw familie minstens voor uw eigen vertrek uit Afghanistan in veiligheid had gebracht.

Een tweede inconsistente gedraging valt op doordat u enerzijds verklaarde niet terug naar uw dorp te kunnen gaan omwille van de bende (CGVS p.11), maar anderzijds blijkt dat u wel degelijk naar uw dorp pendelde om geld over te maken of om uw familie te zien (CGVS p.11-12,16-17). Deze manier van handelen strookt niet met uw voorgehouden vrees voor de bende en met uw verklaring dat u niet naar uw dorp kon teruggaan omwille van de bende (CGVS p.11). Daarnaast valt uw redenering op waarom u de problemen met de bende niet meldde aan de dorpsoudsten. U stelt immers dat het geen zin had om de dorpsoudsten hierover te informeren omdat de twee broers in de gevangenis zitten en ze niet vrij kunnen komen omdat ze waarschijnlijk een celstraf van 20 jaar kregen (CGVS p.15-16). Deze verklaring waarom u geen beroep deed op de dorpsoudsten is weinig verhelderend daar u uw problemen met de rest van de bende aanhaalde als acute reden voor uw vlucht. U blijkt verder ook niet goed op de hoogte van de veroordeling van de twee broers die in de bende zaten. U oppert dat ze waarschijnlijk veroordeeld werden tot een celstraf van 20 jaar, maar even later moet u bekennen dat u eigenlijk niet weet tot wat ze veroordeeld werden (CGVS p.16). De reden die u naar voren schuift is dat u kort na de veroordeling vertrok uit Afghanistan (CGVS p.16). Aangezien u vertrok in september 2015 (CGVS p.3) en het vonnis over de bendeleden reeds in oktober 2014 werd voltrokken, kan er geen geloof worden gehecht aan voornoemde redenering. Bovendien weet u blijkbaar ook niet zeker in welke gevangenis de twee veroordeelde broers zijn opgesloten (CGVS p.16). Dit is toch eigenaardig daar zij één van de redenen vormen waarom u uw land ontvluchtte. Doordat het vonnis reeds in oktober 2014 werd voltrokken en door uw contact met uw familie in Afghanistan (CGVS p.5,10,13) zou u toch beter op de hoogte moeten zijn.

Wat betreft uw aangehaalde vrees voor de Taliban dient men eveneens stil te staan bij enkele inconsistente gedragingen en opmerkelijke verklaringen van uw kant. Zo stelt u van uw werk naar uw dorp te hebben gependeld ondanks de aanwezigheid van de Taliban in uw regio en de bedreigingen van de Taliban aan uw persoon (CGVS p.6,7,11-12,16-17). Gevraagd hoe u dat kon doen aangezien men in uw dorp wist wat uw werk was (CGVS p.9) en u de Taliban vreesde, verklaart u dat de dorpingen geen lid zijn van de Taliban en u geen problemen had met hen (CGVS p.17). De idee dat u zulk een risico nam en dat u de andere dorpingen zo blind vertrouwde blijft echter onbegrijpelijk, aangezien het voor zich spreekt dat eventuele sympathieën voor de Taliban zelden openlijk geuit worden. In dit opzicht is uw over en weer gereis niet consistent met uw voorgehouden vrees ten aanzien van de Taliban.

Daarenboven zijn de stappen die u ondernam om uw problemen met de Taliban op te lossen vreemd. U werd overgeplaatst van het eerste politiekantoor naar het vijfde politiekantoor van de stad Kabul (CGVS p.7,14-15). Aangezien u tot dan enkel telefonisch werd bedreigd is het opvallend dat u zich liet overplaatsen naar een andere zone, nota bene in dezelfde stad. Deze manier van ageren is weinig doeltreffend om dreigtelefoontjes tegen te gaan. Sterker nog, u nam blijkbaar niet eens de moeite om uw telefoonnummer, waarop u vijf keer werd bedreigd door de Taliban, te wijzigen (CGVS p.16). Uw redenering waarom u uw telefoonnummer niet veranderde kan allerm minst overtuigen. U zegt dat het ingewikkeld was en veel tijd in beslag zou nemen (CGVS p.16). De idee dat u hier niet eens de moeite voor nam, terwijl de dreigtelefoontjes wel één van de redenen zijn waarom u uw land verliet, is onaannemelijk. Deze vaststelling ondergraaft uw voorgehouden vrees voor de Taliban op sterke wijze.

Dat u bovendien niet eens een poging ondernam om te veranderen van telefoonnummer omdat dit naar uw mening toch niets zou uitmaken (CGVS p.16), versterkt deze bevinding verder.

Verder is het opmerkelijk dat u niet precies kan zeggen wanneer de Taliban naar u vroeg nadat u het land had verlaten ondanks dat u nog verscheidene keren contact had met uw familie in Afghanistan (CGVS p.5,10,13). Men zou kunnen verwachten dat u hier toch toe in staat zou zijn. Uw vrees voor de Taliban is immers één van de redenen van uw vlucht naar het buitenland en uw familie zal u ongetwijfeld hebben ingelicht over het moment waarop de Taliban naar u vroeg. Overigens valt op dat de Taliban u niet inlichtte welke rol u bij in de organisatie zou vervullen (CGVS p.16). Indien de Taliban u daadwerkelijk met haar gesprekken probeerde te overhalen om uw functie te verlaten en de Taliban te vervoegen zou men verwachten dat ze zich niet telkens opnieuw zou beperken tot de zeer algemene argumentatie dat u de pad van de Islam dient te volgen (CGVS p.16). Indien de Taliban van u verwacht dat u uw betaalde functie in dienst van de overheid opgeeft en de ingrijpende beslissing neemt om u van de ene dag op de andere bij haar tegenstanders aan te sluiten kan verwacht worden dat zij die beslissing tracht te vergemakkelijken door u effectief te informeren over uw takenpakket en eventueel inkomen bij de Taliban. Dat de Taliban u daarentegen enkel door haar zeer beknopte en weinig diepgaande discours trachtte te bewegen tot een carrièrewending is weinig plausibel.

Vreemd genoeg kan u eveneens niet zeggen hoe de verhoudingen tussen de Taliban en Hezb-e-Islami waren in uw eigen district van Paghman (CGVS p.6). Het is merkwaardig dat u, die gedurende verschillende jaren geconfronteerd werd met problemen vanwege de Taliban, er niet in slaagt om de verhoudingen tussen de Taliban en Hezb-e-Islami in Paghman te bepalen. Hoewel Hezb-e-Islami en Taliban een gelijkaardige ideologie en modus operandi hadden zijn ze twee verschillende groeperingen zodat een lid van de Afghaanse veiligheidstroepen, die beweert dat hij door de Taliban bedreigd werd de macht van beide partijen in zijn regio zou moeten kunnen inschatten. Sterker nog, de naam van de Talibancommandant van Musai in de maanden voor u uw werk in dit district verliet ontgaat u schijnbaar compleet (CGVS p.14). U zegt dat de vorige commandant werd gedood in 1389 (ofte in de periode van 21/03/2010 tot 20/03/2011 volgens de Gregoriaanse kalender) (CGVS p.14). Rekening houdend met uw verklaringen dat u op 27/03/1390 (ofte 17/06/2011) werd getroffen door een bembom in Musai (CGVS p.3) en uw specifieke opdracht binnen de politie, zijnde het verzamelen van inlichtingen (CGVS p.7,13), is het onbegrijpelijk hoe u de naam van de Talibancommandant van Musai na 1389 niet weet.

Ten slotte valt op dat u stelt dat de Taliban informanten bij de overheid hebben waardoor ze uw telefoonnummer makkelijk konden achterhalen (CGVS p.14). Aangezien u aangeeft dat de Taliban geïnfilteerd zijn en ze makkelijk informatie over u konden verkrijgen, zou men van u kunnen verwachten dat u snelle en doeltreffende stappen zou nemen om uw problemen met hen te vermijden. Het tegendeel blijkt echter waar te zijn: over een periode van ongeveer 4 jaar werd u door de Taliban bedreigd (CGVS p.3,10-11) en als oplossing nam u zoals eerder beschreven onlogische en ondoeltreffende maatregelen. Al deze vaststellingen opgeteld ondergraven uw vrees voor de Taliban op ernstige wijze. Uw algemene geloofwaardigheid komt in het gedrang door de bedrieglijkheid van uw voorgehouden vrees voor de bende en voor de Taliban.

Naast de bedrieglijkheid van uw verklaringen over uw voorgehouden vrees voor de bende en de Taliban kan er evenzeer geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor de Afghaanse autoriteiten. U stelt dat u de overheid vreest omdat ze deserteurs vervolgt (CGVS p.17). Wanneer u wordt gevraagd naar concrete voorbeelden van mensen die door de overheid werden vervolgd omdat ze de politie of een andere overheidsdienst hebben verlaten, kan u slechts één voorbeeld opnoemen (CGVS p.17). Daarenboven blijkt u zeer oppervlakkig op de hoogte van dit geval. U kent de naam van de betrokkene niet, noch waar hij vandaan kwam of waar hij in de periode van zijn desertie verbleef (CGVS p.17).

Tot slot wordt uw verhaal van vervolging door de Afghaanse overheid ten aanzien van deserterende agenten niet gestaafd door de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat desertie uit de Afghaanse veiligheidsdiensten in Afghanistan niet vervolgd wordt.

Gezien voornoemde vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling bij de Afghaanse Nationale Politie een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U en uw advocaat halen aan dat de bembom waarvan u het slachtoffer werd een persoonlijke aanslag op uw leven was (CGVS p.3,8,18). Uit uw verklaringen kan, zoals hierboven aangehaald, niet opgemaakt worden dat de aanslag een persoonsgerichte aanslag was. Aangezien u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de bedreigingen van de Taliban aan uw adres moet er vastgesteld worden dat de explosie tegen een politieagent in functie gericht was en niet specifiek tegen uw persoon, waardoor er uit dit voorval niet afgeleid kan worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan persoonsgebonden vervolging gaat kennen omwille van de functie die u in het verleden uitgeoefend heeft. Te meer daar uit de bedrieglijkheid van uw asielmotieven begrepen kan worden dat u na deze aanslag nog gedurende zo'n vier jaar als politieagent werkte zonder problemen te kennen omwille van uw tewerkstelling. Derhalve zijn er evenmin aanwijzingen dat de anti-overheidsgroeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling. Gezien het feit dat u de ANP verliet, u slechts als agent tewerk was gesteld, u de laatste vier jaar in de miljoenenstad Kabul werkte en de bedrieglijkheid van uw asielrelazen kan niet aangenomen worden dat u louter omwille van uw werk als lid van de ANP een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in de bovenstaande appreciatie om te buigen. De taskara's vormen enkel een bewijs van identiteit. De documenten betreffende uw werk zoals de politiebade, de twee opleidingscertificaten, de bankkaart en de foto's tonen slechts uw werk bij de ANP aan. Al deze documenten kunnen evenwel geen andere bewijskracht worden toegeschreven. Voorts legt u voor: drie foto's van uw verwondingen, een attest van het Sardar Moh. Dand-ziekenhuis, een bevestigingsbrief van het politiedepartement aangaande uw verwondingen en medische documenten bekomen in België. Zoals hierboven uiteengezet slagen deze stukken er niet een persoonsgebonden vervolging aan te tonen. De bewijswaarde van deze documenten in het kader van uw asielrelaxen is echter louter ondersteunend, wat trouwens geldt voor alle documenten die u voorlegt. Daar uw asielmotieven bedrieglijk werden bevonden missen de door u voorgelegde stukken de objectieve bewijswaarde om uw asielaanvraag te ondersteunen. Documenten hebben met andere woorden enkel een ondersteunende functie van geloofwaardige verklaringen. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelax te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afghanistan documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelax van een Afghaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een psychiatrisch attest dd. 11 januari 2018, een schrijven van verzoekers vader gericht aan het districtshoofd van Paghman met vertaling in het Nederlands, het artikel *"Afghan executions: Five hanged for Paghman gang-rape"* van BBC van 8 oktober 2014 en diverse foto's.

2.2.2. Op 17 januari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het *"EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Security Situation"* van december 2017 (p. 1-68 en p. 153-157).

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij tijdens zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel gewag maakte van een vrees voor de Taliban en verklaarde geen andere problemen te hebben gehad waardoor hij zijn land moest ontvluchten zodat het zijn geloofwaardigheid en voorgehouden asielmotieven sterk ondermijnt dat hij op het gehoor bij het CGVS plots op de proppen komt met een vrees voor een bende en een vrees voor vervolging vanuit de Afghaanse autoriteiten, (ii) hoewel hij verklaart dat hij na het verkrachtingsincident bang was voor de broers van de veroordeelde bendeleden en dat zijn vrouw en kinderen gevaar liepen omwille van de bende en ze mogelijks zouden ontvoerd worden, hij heeft nagelaten om gedurende minstens één jaar na de feiten en de veroordeling van de bendeleden zijn familie in veiligheid te brengen, (iii) hij enerzijds verklaarde niet terug naar zijn dorp te kunnen gaan omwille van de bende maar anderzijds blijkt dat hij wel degelijk naar zijn dorp pendelde om geld over te maken of om zijn familie te zien, hij een weinig verhelderende verklaring geeft waarom hij zijn problemen met de bende niet meldde aan de dorpsoudsten en hij verder ook niet goed op de hoogte blijkt te zijn van de veroordeling van de twee broers die in de bende zaten, (iv) hij stelt van zijn werk naar zijn dorp te hebben gependeld ondanks de aanwezigheid van de Taliban in zijn regio en de bedreigingen van de Taliban aan zijn persoon, hij stelt dat hij dit kon doen omdat de dorpingen geen lid zijn van de Taliban en hij geen problemen had met hen doch het onbegrijpelijk blijft dat hij zulk een risico nam en dat hij de andere dorpingen zo blind vertrouwde aangezien het voor zich spreekt dat eventuele sympathieën voor de Taliban zelden openlijk geuit worden, (v) hij vreemde stappen ondernam om zijn problemen met de Taliban op te lossen, een overplaatsing naar een andere zone in dezelfde stad immers weinig doeltreffend is om dreigtelefoontjes tegen te gaan en hij niet eens de moeite nam om zijn telefoonnummer, waarop hij vijf keer werd bedreigd door de Taliban, te wijzigen, (vi) het opmerkelijk is dat hij niet precies kan zeggen wanneer de Taliban naar hem vroeg nadat hij het land had verlaten ondanks dat hij nog verscheidene keren contact had met zijn familie in Afghanistan, (vii) het weinig plausibel is dat de Taliban hem niet inlichtte welke rol hij in de organisatie zou vervullen en men hem enkel door het zeer beknopt en weinig diepgaand discours dat hij het pad van de Islam dient te volgen trachtte te bewegen tot een carrièrewending, (viii) hij vreemd genoeg niet kan zeggen hoe de verhoudingen waren tussen de Taliban en Hezb-e-Islami in zijn eigen district van Paghman en hij de naam van de Talibancommandant van Musai in de maanden voor hij zijn werk in dit district verliet niet weet, (ix) hij aangeeft dat de Taliban geïnfilteerd zijn bij de overheid en ze makkelijk informatie over hem konden verkrijgen, waardoor men zou kunnen verwachten dat hij snelle en doeltreffende stappen zou nemen om zijn problemen met hen te vermijden doch het tegendeel waar blijkt te zijn daar hij over een periode van ongeveer vier jaar door de Taliban werd bedreigd en hij als oplossing onlogische en

ondoeltreffende maatregelen nam, (x) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor de Afghaanse autoriteiten daar hij slechts één voorbeeld kan opnoemen wanneer hem wordt gevraagd naar concrete voorbeelden van mensen die door de overheid werden vervolgd omdat ze de politie of een andere overheidsdienst hebben verlaten en hij slechts zeer oppervlakkig op de hoogte is van dit geval, en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat desertie uit de Afghaanse veiligheidsdiensten niet vervolgd wordt, (xi) evenmin kan aangenomen worden dat hij louter omwille van zijn tewerkstelling bij de Afghaanse Nationale Politie een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Afghanistan daar de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak en uit zijn verklaringen niet kan worden opgemaakt dat de bermbom waarvan hij het slachtoffer werd een persoonlijke aanslag op zijn leven was waardoor er uit dit voorval niet afgeleid kan worden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan persoonsgebonden vervolging gaat kennen omwille van de functie die hij in het verleden uitgeoefend heeft, temeer daar uit de bedrieglijkheid van zijn asielmotieven begrepen kan worden dat hij na deze aanslag nog gedurende zo'n vier jaar als politieagent werkte zonder problemen te kennen omwille van zijn tewerkstelling en er derhalve evenmin aanwijzingen zijn dat de anti-overheidsgroeperingen op de hoogte zouden zijn van zijn tewerkstelling, en gezien het feit dat hij de ANP verliet, hij slechts als agent tewerkgesteld was, hij de laatste vier jaar in de miljoenenstad Kabul werkte en de bedrieglijkheid van zijn asielrelaas aldus niet kan aangenomen worden dat hij louter omwille van zijn werk als lid van de ANP een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan, (xii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de provincie Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (xiii) de door hem voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 september 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.1. Vooreerst dient de Raad samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeker tijdens zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel gewag maakte van een vrees voor de Taliban en hij op geen enkel ogenblik vermeldde dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan tevens vreest gedood te worden door een bende van tien broers, noch dat hij vreest vervolgd te worden door de Afghaanse autoriteiten wegens desertie als lid van de nationale politie (ANP). Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo deze op enige waarheid zouden berusten. Dat hij op de Dienst

Vreemdelingenzaken vertelde dat hij veel problemen had en niet wist waar te beginnen, waarop men hem gebod om bij het belangrijkste te blijven – bewering welke overigens niet valt af te leiden uit het gehoorverslag – doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker slaagt er evenmin in te overtuigen waar hij in het verzoekschrift uiteenzet: *“Vervolgens valt ook uit het gehoorverslag van DVZ duidelijk af te leiden dat deze problemen alleszins als de hoofdrede worden aangevoerd en als problemen die zich al geruime tijd afspeelden en escaleerden; het is pas als er in het kader van dit uitgebreide gehoor gevraagd wordt naar de andere redenen dat verzoeker ruimte en tijd heeft om zijn -complexe- situatie verder toe te lichten nav andere problemen die zich ook nog hebben afgespeeld en/of die nu aan de orde zijn nav zijn desertie en vertrek uit Afghanistan. De problemen met de broers van de opgepakte criminelen maken ook dat verzoeker niet meer veilig is in zijn eigen dorp, hetgeen betekent dat hij dus nergens meer veilig is.*

Het is dus niet zo dat verzoeker “plots” op de proppen komt met nieuwe asielmotieven; uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker, die een zekere opleiding heeft genoten, probeert om de zaken in perspectief te zetten en alle problemen op een systematische en analytische wijze te verwoorden, teneinde de dossierbehandelaar toe te laten de complexiteit van de toestand in Afghanistan te vatten.” Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Hij vermeldde hierbij slechts dat hij gewond raakte door een mijnexplosie tijdens zijn werk, dat hij hierna een andere job uitoefende in het 1ste politiedistrict van Kabul, dat hij echter telefonisch bedreigd werd door de Taliban, die wilde dat hij ook met zijn nieuwe job zou stoppen, dat hij vervolgens werd overgeplaatst van het 1ste politiedistrict naar het 5de district van de stad Kabul maar de Taliban hem ook daar wist te vinden, reden waarom hij besloot om te vluchten. Aan verzoeker werd tijdens dit gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom hij niet terug kan naar Afghanistan, waarop hij antwoordde: *“Neen, enkel dit.”* (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, hetgeen hij ook deed (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst CGVS, vragen 3.5. en 3.7). Er kan aldus geenszins worden gesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende de tijd zou hebben gekregen om alle elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te vermelden, zoals hij lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker overigens dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen, dat hij er in het kort alle redenen heeft kunnen vertellen waarom hij Afghanistan is ontvlucht en dat hij geen problemen had tijdens dit interview (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dergelijk cruciale elementen in zijn relaas als zijn vrees te worden gedood door een bende criminelen en zijn vrees te worden vervolgd door de Afghaanse autoriteiten wegens desertie als lid van de ANP zodat deze omissies zijn algehele geloofwaardigheid reeds ernstig op de helling zetten.

2.5.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat er zich in 1393 een incident heeft voorgedaan waarbij een groep vrouwen werd overvallen en verkracht door een bende van negen mannen. Zeven van hen werden opgepakt en twee van hen, twee broers (L. en F.) uit verzoekers dorp, konden vluchten. Enkele maanden later werden ook zij echter opgepakt. Hun broers – ze zijn in totaal met tien broers, die een bende vormen die met criminele feiten bezig is – verdenken verzoeker ervan achter de arrestatie te zitten omdat hij de enige is in het dorp die voor de opsporingspolitie werkt. De broers van L. en F. zouden twee maal bij verzoekers vader zijn langs geweest, waarbij zij de tweede maal doodsbedreigingen ten aanzien van verzoeker hebben geuit. Hierna durfde verzoeker niet langer wekelijks naar huis gaan. Verzoeker vreesde naar eigen zeggen ook voor de veiligheid van zijn vrouw en zoontje: *“(…) ik was bang voor m'n vrouw en kind, het is een jonge vrouw, ik was bang dat ze hen zouden ontvoeren (...) omdat ik was bedreigd onrechtstreeks via m'n vader, ze zeiden dat ze mij zullen doden, dus daarom dacht ik dat m'n vrouw en mijn kind niet veilig was daar, omdat het mijn vrouw en mijn kind is. (...) mijn zoon is mijn kind, mijn bloed, dat soort zaken gebeuren daar als de vader iets doet gaan ze de zoon ontvoeren, en mijn vrouw is een jonge vrouw, ik was vooral voor hen bang.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 11, p. 15 en p. 17). Het valt naar het oordeel van de Raad echter niet in overeenstemming te brengen met deze door verzoeker geschetste vrees dat hij pas na zijn vertrek uit Afghanistan aan zijn schoonvader heeft gevraagd om zijn vrouw en kind in huis te nemen (administratief dossier, stuk 5, p. 15). Indien verzoeker, die naar eigen zeggen na de doodsbedreigingen aan zijn adres zelf niet meer op regelmatige basis naar huis durfde terugkeren, werkelijk de wraak van de bende vreesde en dacht dat ook zijn gezin gevaar liep, kon redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij eerder actie zou hebben ondernomen en dat hij zijn gezin minstens voor zijn eigen vertrek uit

Afghanistan in veiligheid zou hebben gebracht. Verzoekers gedrag relateert naar mening van de Raad dan ook de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem geschetste vrees voor de bende. De opmerking in het verzoekschrift dat zijn vrouw en kind weliswaar ook gevaar liepen maar uiteraard in mindere mate nu zij steeds thuis verblijven, kan deze appreciatie niet ombuigen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij de twee gearresteerde broers L. en F. goed kent, dat zij op 200 meter van zijn huis wonen en dat de andere broers tot twee maal toe bij zijn vader thuis zijn langs geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Zo deze bende criminelen het zou gemunt hebben op verzoekers gezin, zou het hen aldus niet al te veel moeite kosten om zijn vrouw en zoontje thuis te ontvoeren. Gelet op de door verzoeker geschetste vrees, kan het de Raad dan ook niet overtuigen dat hij zijn vrouw en kind niet onmiddellijk na de bedreigingen aan zijn adres bij zijn schoonvader in het dorp Arghanday heeft ondergebracht. Dit had trouwens ook voor hemzelf een stuk veiliger geweest aangezien hij zijn gezin dan in alle veiligheid kon opzoeken en hij niet het risico moest nemen om terug te keren naar zijn dorp, waar zijn leven naar eigen zeggen in gevaar is, om zijn vrouw en kind te zien. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers manier van handelen niet strookt met zijn voorgehouden vrees voor de bende en met zijn verklaringen dat hij niet naar zijn dorp kan terugkeren uit angst voor deze bende. De argumentatie in het verzoekschrift *“Ook vanaf het incident in Paghman plaatsvond, keerde hij niet meer regelmatig terug zoals hij duidelijk verklaarde; anderzijds stelde hij ook dat hij geen andere keus had om op dat ogenblik op die manier verder te doen... het is gemakkelijk om achteraf een analyse te maken en/of iemands gedrag als onveilig te bestempelen, doch dit betekent nog niet dat het niet geloofwaardig is en bovendien moet men het gedrag interpreteren rekening houdend met het profiel van betrokkene en zijn basisideaal om zijn land te dienen...”* vermag geen afbreuk te doen aan dit besluit. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoekers gedrag, dat in de door hem geschetste omstandigheden een groot risico inhield voor hem en zijn gezin, kan verklaard worden door *“zijn basisideaal om zijn land te dienen”*. Er kan immers niet worden ingezien waarom dit ideaal het in veiligheid brengen van zijn gezin in de weg zou staan.

Het tart naar het oordeel van de Raad ook alle verbeelding dat een politieagent die aan zijn overste meldt dat hij met de dood wordt bedreigd door de broers van twee gearresteerde criminelen slechts als antwoord zou hebben gekregen *“je hebt een wapen, je bent van de politie zorg er zelf voor”* (administratief dossier, stuk 5, p. 15) en dat er verder geen enkele actie werd ondernomen om de bende van de broers, volgens verzoeker ook criminelen, proberen op te rollen. Verzoekers verklaringen in dit verband kunnen dan ook geenszins overtuigen.

Van verzoeker, die beweert met de dood te zijn bedreigd door de broers van twee mededaders van een groepsverkrachting in Paghman eind augustus 2014, en die deze bedreigingen aanhaalt als directe aanleiding voor zijn vlucht uit Afghanistan, mag bovendien worden verwacht dat hij beter op de hoogte is van de veroordeling van de twee broers. Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, opperde verzoeker aanvankelijk dat ze waarschijnlijk veroordeeld werden tot een celstraf van 20 jaar, om even later toe te geven dat hij eigenlijk niet weet tot welke straf zij veroordeeld werden. De reden die hij naar voren schuift voor zijn onwetendheid is dat hij kort na de veroordeling uit Afghanistan vertrok (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Opnieuw slaagt verzoeker er echter niet in te overtuigen. Het is niet onredelijk aan te nemen dat de veroordeling van de twee broers in verzoekers dorp groot nieuws moet zijn geweest en dat hij hieromtrent via zijn familie, die nog steeds woonachtig is in het dorp (administratief dossier, stuk 5, p. 17), dan ook de nodige informatie kon bekomen. Dat hij deze informatie ontbeert, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering niet naar zijn dorp te kunnen terugkeren uit vrees voor een bende criminelen, die hem verantwoordelijk achten voor de arrestatie van twee van hun broers.

2.5.3. Ook de door verzoeker beweerde problemen met de Taliban komen de Raad ongeloofwaardig over.

Zo kan worden aangenomen dat verzoeker op regelmatige basis zijn familie wilde zien, moet het evenwel opmerkelijk worden geacht dat hij erin slaagde om zonder problemen tussen zijn werk en zijn dorp te pendelen en dit ondanks de aanwezigheid van de Taliban in zijn regio en de bedreigingen aan zijn persoon. Verzoeker tracht dit te verklaren, stellende dat de dorpelingen geen lid zijn van de Taliban en dat hij geen problemen met hen had (administratief dossier, stuk 5, p. 17), hetgeen hij ook herhaalt in het verzoekschrift. Dit doet echter niets af aan het feit dat hij telkenmale door gebied diende te reizen dat in handen was van de Taliban, hetgeen toch niet zonder risico was. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat de Taliban hem niet alleen telefonisch bedreigden maar ze tevens naar zijn huis

kwamen, een eerste keer reeds voor zijn vertrek uit Afghanistan (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Men wist dus waar verzoeker woonde, wat erop kan wijzen dat de Taliban wel degelijk sympathisanten had in het dorp. Nergens uit verzoekers verklaringen kan echter blijken dat hij na het bezoek van de Taliban aan zijn huis bijkomende voorzorgsmaatregelen heeft getroffen of extra voorzichtigheid aan de dag heeft gelegd om te vermijden dat hij tijdens zijn bezoeken aan zijn familie dan wel tijdens zijn verplaatsingen tussen zijn werk en het dorp door de Taliban zou worden opgemerkt. In dit opzicht is zijn over en weer gereis naar het oordeel van de Raad niet consistent met zijn voorgehouden vrees ten opzichte van de Taliban.

Daarnaast dient de Raad na lezing van het gehoorverslag vast te stellen dat verzoeker er niet in slaagt te verduidelijken wat de Taliban precies van hem verwachtte. Verzoeker stelt dat hij door de Taliban werd bedreigd om te stoppen met zijn werk en zich bij hen aan te sluiten anders zou hij worden gedood (administratief dossier, stuk 5, p. 14). Wanneer verzoeker om meer verduidelijking werd gevraagd, kwam hij echter niet verder dan *“U zegt dat de T wou dat u moest stoppen met uw werk en aansluiten. Naar waar moest u dan gaan stel dat u zou instemmen met deze eis van de T? Dat zeiden ze niet en ik vroeg het ook niet het waren telkens korte gesprekken. Wat zou u bij de T dan precies moeten doen? Aan de telefoon zeiden ze dat ik niet voor de overheid mocht werken want ze zijn verraders en ongelovig en het islamitisch gezien niet mocht, de T verdedigen de islam en dat als ik voor hen werk dan zou ik naar de hemel gaan. Wat zou uw rol dan bij hen zijn? Dat zeiden ze niet.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 16). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“(…) Overigens valt op dat de Taliban u niet inlichtte welke rol u bij in de organisatie zou vervullen (CGVS p.16). Indien de Taliban u daadwerkelijk met haar gesprekken probeerde te overhalen om uw functie te verlaten en de Taliban te vervoegen zou men verwachten dat ze zich niet telkens opnieuw zou beperken tot de zeer algemene argumentatie dat u de pad van de Islam dient te volgen (CGVS p.16). Indien de Taliban van u verwacht dat u uw betaalde functie in dienst van de overheid opgeeft en de ingrijpende beslissing neemt om u van de ene dag op de andere bij haar tegenstanders aan te sluiten kan verwacht worden dat zij die beslissing tracht te vergemakkelijken door u effectief te informeren over uw takenpakket en eventueel inkomen bij de Taliban. Dat de Taliban u daarentegen enkel door haar zeer beknopte en weinig diepgaande discours trachtte te bewegen tot een carrièrewending is weinig plausibel.”* Verzoeker acht het totaal onrealistisch dat de Taliban hem meer info had moeten geven om hem over te halen tot een carrièrewending. Hij komt hiermee echter niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij er niet in slaagt voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Opvallend is ook de vaststelling dat verzoeker geen duidelijk antwoord formuleert op de vraag door welke Talibangroep of welke commandant hij werd bedreigd. Hij verklaarde slechts op algemene wijze *“Er was een grote commandant in Musai district die heette M.A.M., er was een operatie daar van het leger samen met buitenlandse troepen, toen kwam die commandant om het leven, maar de naam van zijn vervanger weet ik niet.”* Gevraagd door welke groep of commandant hij dan werd bedreigd na de dood van M.A.M., antwoordde verzoeker *“Weet ik niet want als ik gebeld werd hebben ze zich niet voorgesteld onder welke commandant of van welke groep ze waren.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 14). In de bestreden beslissing wordt in dit verband correct het volgende opgemerkt: *“(…) de naam van de Talibancommandant van Musai in de maanden voor u uw werk in dit district verliet ontgaat u schijnbaar compleet (CGVS p.14). U zegt dat de vorige commandant werd gedood in 1389 (ofte in de periode van 21/03/2010 tot 20/03/2011 volgens de Gregoriaanse kalender) (CGVS p.14). Rekening houdend met uw verklaringen dat u op 27/03/1390 (ofte 17/06/2011) werd getroffen door een berm bom in Musai (CGVS p.3) en uw specifieke opdracht binnen de politie, zijnde het verzamelen van inlichtingen (CGVS p.7,13), is het onbegrijpelijk hoe u de naam van de Talibancommandant van Musai na 1389 niet weet.”* Verzoeker voert aan dat het helemaal niet zo vreemd is dat hij zich de nieuwe Talibancommandant van Musai niet kan herinneren, doch brengt hiermee geen valabele argumenten bij die voormelde onwetendheden kunnen vergoelijken.

Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet *“Daarenboven zijn de stappen die u ondernam om uw problemen met de Taliban op te lossen vreemd. U werd overgeplaatst van het eerste politiekantoor naar het vijfde politiekantoor van de stad Kabul (CGVS p.7,14-15). Aangezien u tot dan enkel telefonisch werd bedreigd is het opvallend dat u zich liet overplaatsen naar een andere zone, nota bene in dezelfde stad. Deze manier van ageren is weinig doeltreffend om dreigtelefoontjes tegen te gaan. Sterker nog, u nam blijkbaar niet eens de moeite om uw telefoonnummer, waarop u vijf keer werd bedreigd door de*

Taliban, te wijzigen (CGVS p.16). Uw redenering waarom u uw telefoonnummer niet veranderde kan allerm minst overtuigen. U zegt dat het ingewikkeld was en veel tijd in beslag zou nemen (CGVS p.16). De idee dat u hier niet eens de moeite voor nam, terwijl de dreigtelefoontjes wel één van de redenen zijn waarom u uw land verliet, is onaannemelijk. Deze vaststelling ondergraaft uw voorgehouden vrees voor de Taliban op sterke wijze. Dat u bovendien niet eens een poging ondernam om te veranderen van telefoonnummer omdat dit naar uw mening toch niets zou uitmaken (CGVS p.16), versterkt deze bevinding verder. (...) Ten slotte valt op dat u stelt dat de Taliban informanten bij de overheid hebben waardoor ze uw telefoonnummer makkelijk konden achterhalen (CGVS p.14). Aangezien u aangeeft dat de Taliban geïnfiltreerd zijn en ze makkelijk informatie over u konden verkrijgen, zou men van u kunnen verwachten dat u snelle en doeltreffende stappen zou nemen om uw problemen met hen te vermijden. Het tegendeel blijkt echter waar te zijn: over een periode van ongeveer 4 jaar werd u door de Taliban bedreigd (CGVS p.3,10-11) en als oplossing nam u zoals eerder beschreven onlogische en ondoeltreffende maatregelen. (...)” Verzoeker brengt hier tegen in “Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing nalaat te verwijzen naar zijn eerste verplaatsing vanuit het Musai district naar het eerste politiekantoor van Kabul, nav het incident met de berrbom. Het is nochtans een essentieel gegeven in het parcours van verzoeker, die immers toen al bedreigd werd. Anderzijds dient hierbij opgemerkt te worden dat hem nav dat incident inderdaad een keuze werd geboden voor een overplaatsing. Ook kreeg hij bij die overplaatsing een nieuwe SIM-kaart. Daarentegen, was de overplaatsing van het eerste naar het vijfde politiekantoor geen keuze maar een beslissing die werd genomen door de oversten. Ook heeft hij toen een aanvraag gedaan om een nieuwe SIM kaart te verkrijgen, maar dit werd hem niet toegestaan en verzoeker stelt dat hij niet kon blijven aandringen want dat hij hierdoor ook verdacht zou kunnen blijken; verzoeker benadrukt dat de telefoonnummer van zijn werk was en zo geregistreerd was.” Verzoeker tracht aldus zijn rol in de genomen maatregelen te minimaliseren en de verantwoordelijkheid hiervoor grotendeels bij zijn oversten te leggen. Dit strookt evenwel niet met zijn verklaringen tijdens het gehoor, waar hij duidelijk aangaf dat hij twee maal op zijn eigen vraag werd overgeplaatst: “Welke stappen heeft u genomen om uzelf te beschermen tegen de T? Ik heb me laten overplaatsen toen ik werd bedreigd toen ik in Musai was. Ik liet me overplaatsen naar de stad en voor een lange tijd werd ik met rust gelaten maar na een lange tijd hebben ze me terug gevonden en terug bedreigd, en ik vroeg een nieuwe overplaatsing naar het 5de kantoor en toen werd ik opnieuw bedreigd (...)” (administratief dossier, stuk 5, p. 14-15). Dat verzoeker bij zijn eerste overplaatsing een nieuwe SIM-kaart kreeg maar hem dit bij zijn tweede overplaatsing werd geweigerd betreffen overigens loutere post-factumverklaringen die niet de minste steun vinden in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker expliciet werd gevraagd of hij niet van telefoonnummer kon veranderen nadat hij de eerste keren werd bedreigd. Hij maakte hierop geen gewag van het feit dat hij een nieuwe SIM-kaart zou hebben gekregen, noch van het feit dat dit hem een tweede keer werd geweigerd doch stelde integendeel “Ja dat was mogelijk maar het is wel ingewikkeld en het neemt veel tijd in beslag want ik had steeds diezelfde nummer, het in m’n privé nummer en m’n werk nummer, iedereen heeft die nummer: m’n familie en m’n collega’s. Ik wist wel dat als ik het zou veranderen het niet veel zou uitmaken want ze zouden me toch vinden” (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Uit deze verklaringen blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker nooit zijn telefoonnummer heeft laten wijzigen in een poging om de dreigtelefoontjes tegen te gaan en dat hij hiertoe zelfs niet eens een poging ondernam, in tegenstelling tot wat wordt beweerd in het verzoekschrift.

Verzoeker spreekt zich ook tegen over het feit of zijn familie na zijn vertrek uit Afghanistan al dan niet nog contact heeft gehad met de Taliban. Zo verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor “Heeft uw familie sinds dat u Afgh verliet nog contact gehad met de T? Zij hebben geen contact opgenomen met m’n familie, maar ze vroegen het wel in de moskee in ons dorp. Wat hebben ze dan gezegd? Ze hebben gevraagd over mij in de moskee of men wist waar ik was waar ik heen ging” (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Later tijdens hetzelfde gehoor beweerde verzoeker echter dat de Taliban na zijn vertrek uit Afghanistan wél is langs geweest bij zijn vader om naar hem te vragen: “Werd uw familie op eender welk moment bedreigd door de T? Ze kwamen naar ons huis en toen ik in Afgh was 1 keer, maar ik was op m’n werk, ze spraken met m’n vader, ze bedreigden m’n vader niet maar ze spraken met m’n vader, en de andere keer was na m’n vertrek. Wat zeiden ze dan na uw vertrek? Eerst hebben ze het aan andere menen in de moskee gevraagd of ze wisten waar ik was, op een avond kwamen ze naar ons huis en spraken met m’n vader en vroegen over mij: “waar is M.(...)”, of hij wist waar ik was, en m’n vader zei dat sinds M.(...) werd bedreigd door jullie hij niet meer naar huis is gekomen.” (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Het hoeft geen betoog dat dergelijke manifest afwijkende verklaringen verzoekers geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komen.

Zoals reeds correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing slaagt verzoeker er bovendien niet in te verduidelijken wanneer de Taliban naar hem vroeg nadat hij het land had verlaten. Verzoeker kwam in dit verband niet verder dan *“Wanneer hebben ze dat gedaan? 5-6 maanden na m'n aankomst nam ik contact op met m'n broer en oom en zij zeiden het me. Wanneer hebben ze dat dan precies gedaan. Dat weet ik niet exact, als ik met m'n broer spreek zijn het telkens korte gesprekken want het is heel duur om naar daar te bellen.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Het kan de Raad echter niet overtuigen dat verzoekers familie hem wel zou vertellen dat de Taliban nog steeds naar hem op zoek is maar ze hem niet tevens zouden hebben ingelicht over het moment waarop de Taliban in het dorp naar hem heeft gevraagd. In het verzoekschrift werpt verzoeker op *“Verzoeker heeft uitgelegd dat hij maanden na zijn aankomst contact opnam met thuis en dat hij toen informatie kreeg; het is toch logisch dat verzoeker dan niet precies kan duiden wanneer de Taliban precies naar hem gevraagd heeft... het CGVS benadrukt altijd dat men geen antwoorden moet verzinnen.*

Verzoeker hoeft niet precies te weten wanneer de Taliban nog achter hem gevraagd hebben, om te weten dat hij gevisieerd wordt, nu dit probleem al jaren aansleept en zij hem steeds wisten te terug te vinden. Verzoeker vraagt dan ook om zijn situatie op realistische en begripvolle wijze te onderzoeken en te beoordelen.” Hij blijft met dit verweer opnieuw steken in het louter herhalen van en verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor de Taliban en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen laat niet toe enig geloof te hechten aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor de Taliban.

2.5.4. Voorts slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst door de Afghaanse autoriteiten zal worden vervolgd wegens desertie als lid van de nationale politie. Zoals reeds correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier immers dat desertie uit de Afghaanse veiligheidsdiensten in Afghanistan niet wordt vervolgd. Deze informatie wordt door verzoeker niet met andersluidende informatie ontkracht, noch betwist.

2.5.5. Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing nog wordt overwogen: *“Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling bij de Afghaanse Nationale Politie een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U en uw advocaat halen aan dat de bembom waarvan u het slachtoffer werd een persoonlijke aanslag op uw leven was (CGVS p.3,8,18). Uit uw verklaringen kan, zoals hierboven aangehaald, niet opgemaakt worden dat de aanslag een persoonsgerichte aanslag was. Aangezien u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de bedreigingen van de Taliban aan uw adres moet er vastgesteld worden dat de explosie tegen een politieagent in functie gericht was en niet specifiek tegen uw persoon, waardoor er uit dit voorval niet afgeleid kan worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan persoonsgebonden vervolging gaat kennen omwille van de functie die u in het verleden uitgeoefend heeft. Te meer daar uit de bedrieglijkheid van uw asielmotieven begrepen kan worden dat u na deze aanslag nog gedurende zo'n vier jaar als politieagent werkte zonder problemen te kennen omwille van uw tewerkstelling. Derhalve zijn er evenmin aanwijzingen dat de anti-overheidsgroeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling. Gezien het feit dat u de ANP verliet, u slechts als agent tewerk was gesteld, u de laatste vier jaar in de miljoenenstad Kabul werkte en de bedrieglijkheid van uw asielrelazen kan niet aangenomen worden dat u louter omwille van uw werk als lid van de ANP een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan.”* De kritiek in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Dat verzoeker tewerkgesteld was als politieagent en hij gewond raakte door een bembom wordt op zich niet betwist. Verzoeker slaagt er evenwel niet in aannemelijk te maken dat deze aanslag specifiek gericht was tegen zijn persoon. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, maakt verzoeker bovendien niet aannemelijk dat hij in Afghanistan persoonlijk door wie dan ook om welke reden dan ook werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging.

Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat hij louter omwille van zijn werk als politieagent persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in geval van terugkeer naar Afghanistan. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift wijst op zijn profiel, benadrukt de Raad andermaal dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De Raad herhaalt dat verzoeker, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen, geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aanhaalt verbonden aan zijn profiel als politieagent en hij dan ook geenszins *in concreto* aantoont dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dreigen te worden gedood omwille van dit profiel.

2.5.6. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De taskara's van verzoeker en zijn echtgenote tonen slechts zijn identiteit en nationaliteit aan, gegevens welke niet in twijfel worden getrokken.

Wat betreft de politiebadge, het certificaat van de politieacademie, het certificaat van een cursus, de extra documenten van verzoekers werk, de foto's, de bankkaart, de foto's van verzoekers verwondingen, het attest van het Sardar Moh. Dand-ziekenhuis, de bevestigingsbrief van het politiedepartement aangaande verzoekers verwondingen en de medische documenten bekomen in België, dient herhaald dat verzoekers werk als politieagent en het feit dat hij in zijn functie gewond raakte door een berm bom niet worden betwist. Gelet op het geheel van hoger vermelde vaststellingen en overwegingen, slaagt hij er echter niet in aan de hand van deze stukken een persoonsgebonden vervolging aan te tonen.

Dat verzoeker te kampen heeft met psychologische problemen, zoals moet blijken uit het ter terechtzitting neergelegde psychiatrisch attest dd. 11 januari 2018, vormt op zich geen bewijs van de door hem geschetste vrees. De behandelende arts doet in het attest in kwestie slechts een aantal vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van verzoeker. Uit niets blijkt echter wat de oorzaak is van zijn klachten.

Het schrijven van verzoekers vader gericht aan het districtshoofd van Paghman, waaraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht, kan niet opwegen tegen hoger aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven. Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

In het ter terechtzitting neergelegde artikel wordt bericht over de veroordeling tot ophanging van vijf daders van een groepsverkrachting in Paghman in augustus 2014. Verzoeker toont aan de hand van dit artikel echter op generlei wijze aan dat hij met de dood werd bedreigd door de broers van twee mededaders die aanvankelijk wisten te vluchten doch die een paar maanden nadien alsnog zouden zijn gearresteerd.

2.5.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van

het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van december 2017. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul (zie de COI Focus "Afghanistan: Security situation in Kabul province" van 25 april 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, en het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, overgemaakt bij aanvullende nota) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt, concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is voorts doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals in de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de provincie Kabul aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het recent oplaaiende geweld in de hoofdstad en de recente aanslagen. Hij brengt hiermee evenwel geen andersluidende informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Tevens wijst hij opnieuw op zijn profiel. De Raad verwijst te dezen naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.5.5.. Verzoeker toont, gelet op voormelde vaststellingen en overwegingen, geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Waar verzoeker vraagt om, in meest ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS